

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον εβδωμόντες χρόνον
την κλεινήν ελαύμεν γὰρ τῶν Παρθενῶν.

Ἐγκαίῳα και χίλια κ' ἔπτα,
εὐτυχίαι παντοῦ και λεπτά.

Ὀκτώβρης, ἕκτ' ἡμέρα,
κ' Ἀγγέλιος δευτέρα.

Ἐπτά μετρώ και χίλια,
λαγοὶ μὲ πετραχίλια.

**Λοιπὸν ἀπὸ τὸν Νέον Φαληρέα
φθάνας κ' ὁ Φασουλῆς μὲ τὴν παρῆα.**

Καλοκαίρι και χειμῶνας,
ὄνας μέσκα σὲ λαμῶνας
και ξεπαγιασμένη μούρη.

Π. — Ἦλας ἀπὸ τὸ Φάληρο :

Και καθένας ἀπορετ
πῶς σ' τὸν κόσμον εὐμορεῖ
κάθε ξεστρωτο γαιδοῦρι.

Φ. — Βλέπεις πῶς ἦλας, βροῦ,
κ' ἀρόματα μού πλημμυροῦν τὴν δορραὶν εὐάδη.

Τὸ βάσανο τῆς ἐξοχῆς
'τελείωσκα καί φέτο,
και σ' τὰς Ἀθήνας εὐτυχῆς
γυρίζω, Ριγκολέτο.

Π. — Τῆς γνωσταῖς φιλοσοφίαις μὴ μού φάληρ, παπαγάλο.

Φ. — Σέρω τοῦτα που σου λέω πῶς δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ μόνον σαχλαμάριαι
και τοῦ δρόμου κουταμάριαι,
ὅμως πρέπει νὰ σ' τὰ λέω κάθε χρόνο, μὴ φορὰ
νὰ τὰ ξέρης, μακαρὰ,
και τὸν βίον νὰ ρυθμίρης ὅπως πρέπει και συμφέρωναι
μὲ τὰ καύματα του θέρους και τὰ ψύχη του χειμῶνας.

Νέαι τῆς ζωῆς ἀγῶνας,
ἔρχονται ξανὰ χειμῶνας
παγαμῶνοι, βρογερῶι,
και τοῦ πάτερ οἱ κισοῖ.

Πᾶνε βράδην σ' τῆς ἐξέδρας, ταραντέλαιαι, τραγουδιστραῖαι,
ἔρχονται ξανὰ συνάχη κ' ἐμπλούνειαι και χροιστραῖαι.

Ἐπιστρέφουν ταλαράδες
κ' ἄλλαι πρόσωπα γνωστά,
κ' ἔρχισαν κ' οἱ κιστανίδαι
νὰ φωνάζουν τὰ βραστά.

Π. — Συναχῶμῶνοι ἔργασαι, καθύμῆνε Φασουλῆ.

Φ. — Πακ σου...

Π. — Μὲ τῆς ὕγειαῖς σου...

Φ. —

Σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Ὁ καθένας θὰ κρυώη,
κάθε γέρος θὰ μουδιάη,
σ' τῆς ἰσπῶθ θὰ ζημερώη
και σ' τῆς πέντε θὰ βραδείη.

Π. — Σ' ὠφέλησε τὸ Φάληρο κ' αὐτὸ τὸ κλοκαίρι.

Φ. — Μ' ἐτόνισε πραγματικῶς τὸ καθαρὸ τὰ γέρι,
μὰ πρέπει κ' ἐκ τῆς ἐξοχῆς νὰ ἔργασαι μὲ συνήχη
και μ' ἕνα κῆπος ἑλαρῶ ρεματισμοῦ σ' τὴν ῥαχῆ.

Π. — Τόσον καιρὸ πῶς πέρασες σ' τὸ Φάληρο, Βαρῶνε :

Φ. — Εἰς τὰ Σεντογυετα του μετροδοκα πόσαι τρῶναι.
'Ἄλλο και τοῦτο βάσανο σ' τὸν κόσμον τὸν ἰσπῶθ,
ἀκίχη και σ' τὴν ἐξοχῆ νὰ θέλωμε νὰ φάμε.

Ἔργου τὸ καλοκαίρι,
κ' ὅπως βλέπεις, χασημέρη,
ἡ ζωῆ και σου κ' ἡμῶν
εἶναι θέρος και χειμῶν.

Ἀληθεῖα πῶς σου φαίνεται και τοῦτο, λαζαρόν,
νὰ πρὸς διπλάσιο φαγῆ μῆρος σ' τῆς ἄλλοι τῆς θῆαι,
κ' ἀπὸ τὴν μάχην του Τσακὸ ν' ἀνακλήρη και μόνον
του κῶρ Ἀλέξου του Σκουζὲ τὰ σάντουιτς ἐκίτῆαι.

Τὶ περιεργον και τοῦτο ! Δύο μόνον ἐποχαι
νὰ ποικίλουν τὴν ζωὴν μας Περικλέτο μου πτωχέ.
'Ἀλλὰ γὰρ γυρεοῦν θῆαι μολὶς ἔργου ἔπιλογῆ
κ' οἱ Πυρρῶδες εἰς τὴν κερωνίζου ἀλλογῆ.

Ὁ κόσμος τρῶει κουτουροῦ
χωρὶς νὰ ξέρη γινῶναι...
και σ' τὰς ἡμέρας του καιροῦ,
του νέου κατὰ πάντα.

Μεταβάλλονται τὰ κράτη μὲ διάφορα σιμιδάντα,
μεταλλάζου κ' ἴπουργετα,
μόνον ἡ δημιουργίαι
καθὸς ἦτο μῆνει πάντα.

Και τῶν πολέμων οἱ καινοὶ
και καθ' εὐμορῆαι τερπνῆ
τῆς προσφιλοῦς εἰρήνη.

